

kül oli näha, et noor mees tüdrukust enam hoolis, kui wangkrest, hoostest ja muist asjust. Tüdruk oli Gantsuga — see oli mõldri nimi — linna tulnud. Kuri waenlane sai pea aru, mil kombel ta oma asja nüüd kõige hõlpsamal wiisil pidi korda saatma. Ta otsis rahwa seast teist noort meest, rikka Wälja Priidu poega, Gantsu ja tüdrukuga ühest wallast, kes mõlemale tuttav oli. See tuli nüüd ja palus tütarlast meelitawa filmas ja libeda sõnaga, enesega koju sõita weikese rohilise wangkre sees, kus lai ja tüma iste pidi olema, ja kellega naad kermemini koju saaksid, kui suure tolmuse mõldre wangkrega. Kabe-teistkümmne wersta taga linnast võiksid nemad Gantsu oodata K... kõrtsis. Niisajaja süütas tüdruku südames kõrkust põlema, et ta auuks ja õnneks pida, rohilise wangkre sees linnast wälja sõita. Ilma palju nõuu pidamata istus ta peale ja pea oli rohiline wangker ümber nurga Gantsu filmast ära, weel üks filmapilk, siis ta ei kuulnud enam wangkre mürinatki kiwide peal. Ta seisis üksi oma wangkre juures. Waene Gants! sa ei olnud üksi; kiisajaja oli ju kõrwas, aga sa ei pannud teda tähele! —

Uga pea äratas ta Gantsu südames kõik-sugused mõtted, mis mite head ega rahulised ei

olnud, sest ta süda sai täis ja meel pahaks. „Seal te nüüd sõidab rikka naabrega rohilises wangkres; naad on üksi lageda maa peal ja metsas; tema räägib, mis tahab, meelitab tüdrukut, tõstab ehk minu peale kurje kõnesid, lahutab ta südame minust ära!“ Seda ja weel teist kurja mõtles Gants. Ja kui ta nõnda mõtles, läks ta süda ika palawamaks, ta ei võinud enam rahul seista, käed wärisesid nagu tõwes, rohkeste joosis higi ta filmist maha, waewalt sai ta hooste raud suhu. Jal ta ei olnud nõnda hooste pead sinna ja tenna kiskunud, ial weel — tema arwates — see ei võtnud nii palju aega, neid rakkesse panna ja igatse ribma oma kohta seada. Wiimaks ta istus peale, sõitis kui pöörane, et pea aegu üks laps wangkre alla pidi jääma, ja kermeste traabisid hobusid linnast ja siis alewist wälja. Uga nagu kõik haigus oma hakatusest saadik järgeste kasiwab, kummi ta pöörab, olgu furma ehk elu poole — nõnda läks kaa Gants ika äkilisemaks ja ajas hobused enam ja enam ruttama; naad joosid kaa auusaste, et rõõm oli peale waadata, sest niisugusi hobusid ei leita meie maal palju. Seda teadis Gants ja see tegi teda weel sõgedamaks, et ta wäsimata piitsa plaksutas ja hobusid, seda enam naad joosid, seda enam